

στο μικροσκόπιο...

Μελετάει την «αποχώρηση» στρατευμάτων από το Ιράκ

Της **KATEPINAS TZABARA**

Ο νέος Αμερικανός πρόεδρος, που «κληρονόμησε» δύο πολέμους και στην προεκλογική του εκστρατεία έκανε σημαία του την απόσυρση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ εντός 16 μηνών, δήλωσε τώρα ότι ένας σημαντικός αριθμός αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων που εδρεύει στο Ιράκ θα επιστρέψει εντός του έτους και τόνισε ότι οι ΗΠΑ είναι σε θέση να μεταβιβάσουν περισσότερες ευθύνες στους Ιρακινούς, μετά τις περιφερειακές εκλογές και τον περιορισμό των βιαιοτήτων στη χώρα. «Οι Ιρακινοί μόλις ψήφισαν σε μια πολύ σημαντική εκλογή, με μια αξιοσημείωτη μείωση της βίας στην περιοχή και είμαστε σε θέση να τους μεταβιβάσουμε περισσότερες ευθύνες», τόνισε ο Μπαράκ Ομπάμα, μιλώντας στο τηλεοπτικό δίκτυο NBC Χθες ο πρόεδρος Ομπάμα μίλησε με τον Ιρακινό πρόεδρο και τον Ιρακινό πρωθυπουργό. Χαρακτηρίζοντας «σημαντικό βήμα προόδου» τις περιφερειακές εκλογές του περασμένου Σαββάτου, έφερε ουσιαστικά ξανά στο προσκήνιο την προοπτική εκπλήρωσης της προεκλογικής του υπόσχεσης για τον τερματισμό του πολέμου στο Ιράκ και την επιστροφή των αμερικανικών δυνάμεων εντός 16 μηνών. «Πρόκειται να ανακοινώσουμε επισήμως ποιες είναι οι προθέσεις μας για το Ιράκ, καθώς και για το Αφγανιστάν», είπε. Σε ερώτηση για το αν «ο σημαντικός αριθμός Αμερικανών στρατιωτών», όπως ανήγγειλε, θα επιστρέψει στις Ηνωμένες Πολιτείες μέσα στον χρόνο, ο πρόεδρος Ομπάμα απάντησε θετικά. Σε άλλο σημείο των δηλώσεών του και αναφερόμενος στο οικονομικό πακέτο που προτείνει, προέβλεψε ότι προτού καν γίνει νόμος, πολλοί Ρεπουμπλικάνοι θα το υποστηρίξουν παρά το ότι το σχέδιό του δεν πήρε καμία ψήφο από τους Ρεπουμπλικάνους στη Βουλή των Αντιπροσώπων, την περασμένη εβδομάδα. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση Ομπάμα έχει εκπονήσει μια αναλυτική έκθεση της αμερικανικής στρατηγικής στο Αφγανιστάν, όπου οι υπό -ΝΑΤΟϊκή- διοίκηση δυνάμεις αγωνίζονται να αντιμετωπίσουν τις αυξανόμενες βιαιότητες και μια ανακάμπτουσα εξέγερση των Ταλιμπάν. Εξετάζει μάλιστα την προοπτική να αυξήσει από 36 σε 60 χιλιάδες τους Αμερικανούς στρατιώτες εντός 18 μηνών.

Ετσι θα είναι το 2009

Του **IGNACIO RAMONET**

«**Σ**τις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες». Η τόσο εκφραστική κραυγή θυμού των εξεγερμένων νέων στην Ελλάδα θα μπορούσε ν' ακουστεί και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις το 2009. Εξαιτίας των μαζικών απολύσεων που προκαλεί η κρίση, η χρονιά που αρχίζει θα έχει ως χαρακτηριστικό την έντονη κοινωνική δυσανεμία. Και αυτό θα μεταφραστεί σε απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις, τα οποία δεν θα καταφέρουν να κατευνάσουν οι ευρωεκλογές του ερχόμενου Ιουνίου.

Πολλοί νέοι -φοιτητές και μη- συνειδητοποιούν ότι η μοίρα τους είναι να πνιγούν στον ωκεανό της επισφαλούς εργασίας («γενιά των 700 ευρώ») ή της ανεργίας. Θέλουν να σβήσουν το παρελθόν και να ξεκινήσουν από την αρχή. Κάποιοι γοητεύονται από τα ριζοσπαστικότερα κινήματα. Στην κοινωνική μάχη που ξεκινά, οι γραμμές των αναρχικών θα μπορούσαν να μεγαλώσουν. Όπως τη δεκαετία του '30...

Ακόμα κι αν η εξωτερική πολιτική δεν γίνεται με βάση προλήψεις, οι χρονιές που τελειώνουν σε 9 είναι ταραχώδεις. Σε αυτό μαρτυρούν οι επέτειοι: 10ή της βολιβαρανής επανάστασης (Φεβρουάριος), 20ή της πτώσης του Τείχους στο Βερολίνο (Νοέμβριος), 30ή της ισλαμικής επανάστασης στο Ιράν (Φεβρουάριος), 40ή της «λιβυκής επανάστασης» του Καντάφι (Σεπτέμβριος), 50ή της κουβανικής επανάστασης (Ιανουάριος), 60ή της κινεζικής επανάστασης (Οκτώβριος), 70ή της ήττας της Ισπανικής Δημοκρατίας (Απρίλιος) και 80ή της κρίσης του 1929 και της Μεγάλης Υφεσης...

Μια ύφεση που θα είναι το κύριο χαρακτηριστικό της χρονιάς. Τα αποτελέσματα του τριπλού κραχ στον κτηματομεσιτικό, τραπεζικό και χρηματιστηριακό τομέα θα χτυπήσουν καταπρόσωπο την πραγματική οικονομία.

Σ' αυτό το δύσκολο πλαίσιο, η άφιξη στην εξουσία του Ομπάμα αποτελεί, άραγε, μια αχτίδα ελπίδας; Λιγότερο απ' ό,τι πιστεύουμε. Τα επιτελεία του στην οικονομία και την εξωτερική πολιτική δεν είναι ικανά ν' αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις. Ο αρχικός ενθουσιασμός πιθανόν να μετατραπεί σε απογοήτευση, εκνευρισμό και... θυμό.

Η μπαρουταποθήκη του κόσμου θα είναι και φέτος η Μέση Ανατολή. Στο Ιράκ, οι δυνάμεις των

Βρετανών και άλλων συμμάχων των ΗΠΑ θα αποσυρθούν την άνοιξη. Οι αμερικανικές δυνάμεις θα σταματήσουν να περιπολούν και θα αναδιπλωθούν στις βάσεις τους. Η οριστική τους αποχώρηση θα επιταχυνθεί. Η βία θα ξαναρχίσει. Το παπούτσι που πέταξε ο δημοσιογράφος Μουντάζερ Αλ Ζαϊντι ενάντια στον πρόεδρο Μπους στις 14 Δεκεμβρίου, στη Βαγδάτη, μας δίνει μια ιδέα για την οργή που νιώθει ένα μέρος του ιρακινού λαού ενάντια στην κατοχή. Όταν θα έρθουν στην εξουσία, οι διεφθαρμένες ένοπλες δυνάμεις της χώρας, θα καταφέρουν να αποτρέψουν τη διαίρεσή της;

Στο Ισραήλ θα διενεργηθούν αποφασιστικές εκλογές για τη θέση του πρωθυπουργού στις 10 Φεβρουαρίου. Το ίδιο και στο Ιράν, στις 12 Ιουνίου, για τη θέση του προέδρου. Η ένταση ανάμεσα στις δύο χώρες θα φτάσει σε υψηλά επίπεδα. Θα καταλήξει, άραγε, σε ανοιχτή διένεξη;

Κανείς δεν πρέπει να το εύχεται γιατί οι γεωπολιτικές συνέπειες θα είναι απρόβλεπτες. Όπως και οι οικονομικές, η τιμή του πετρελαίου θα μπορούσε να σκαρφαλώσει ξανά στα 150 δολάρια.

Όσο για το Αφγανιστάν, στρατιωτική προτεραιότητα του προέδρου Ομπάμα, εάν οι ΗΠΑ εντατικοποιήσουν την ένοπλη επέμβασή τους, πρέπει και να πολλαπλασιάσουν τις παράνομες επιθέσεις στο Πακιστάν, γεωγραφικό γίγαντα και πυρηνική δύναμη. Κάτι τέτοιο θα προκαλέσει αποσταθεροποίηση του προέδρου Ασίφ Ζαντάρι, ο οποίος έχει ν' αντιμετωπίσει τη δεινή οικονομική κατάσταση της χώρας του αλλά και την απειλή του ισχυρού ινδού γείτονα, μετά τις επιθέσεις στη Βομβάη στις 26 Νοεμβρίου.

Ετσι, η Ουάσιγκτον θα εισέλθει

σ' ένα νέο κύκλο επεμβάσεων, που θα ευνοήσει τη γρήγορη επιστροφή στο Πεντάγωνο, των «Γερακιών».

Στην Καμπούλ, οι Αμερικανοί θα προσπαθήσουν να επιβάλουν ένα «παρουσιάσιμο δικτάτορα», γεγονός που σηματοδοτεί την επιστροφή στον πολιτικό ρεαλισμό (δηλαδή στον κυνισμό) και στην εγκατάλειψη του ηθικού σχεδίου που ο Ομπάμα είχε υποστηρίξει κατά τη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας.

Η Κίνα, μπορεί να κάνει την έκπληξη. Γιατί η κρίση -που σε ολόκληρο τον κόσμο θα μεταφραστεί από άνοδο του προστατευτισμού και γενική μείωση των εξαγωγών- θα χτυπήσει τη χώρα με ιδιαίτερη βαρβαρότητα. Χιλιάδες εργοστάσια θα κλείσουν, με αποτέλεσμα μαζικές απολύσεις εργατών που στην πλειονότητά τους δεν έχουν κοινωνική ασφάλιση. Οι διαμαρτυρίες θ' αυξηθούν. Οι αρχές του Πεκίνου θα καταφέρουν, άραγε, να διατηρήσουν την κοινωνική ειρήνη και με ποιο τίμημα;

Στη Λατινική Αμερική, ο άγνωστος παράγοντας είναι εάν ο Ομπάμα θα δεχτεί τον κλάδο ελαίας που του έτεινε ο Ραούλ Κάστρο και εάν τελικά θα άρει το εμπάργκο. Θα το ξέρουμε στις 17 Απριλίου, όταν στη Σύνοδο των χωρών της Αμερικής στο Πορτ οφ Σπείν (Τρινιδάδ και Τομπάγκο), ο πρόεδρος θα καθορίσει τη νέα του πολιτική για την ήπειρο.

Στο μεταξύ η κλιματική και οικολογική κρίση θα χειροτερεύει συνεχώς. Όλα δείχνουν ότι το 2009 θα είναι η χρονιά όλων των κινδύνων. Γιατί η εποχή του νεοφιλελευθερισμού αργοπεθαίνει και μία νέα σχηματίζεται δειλά. Θα έπρεπε να είναι η ώρα της ελπίδας. Για να ξεκινήσουμε επιτέλους να χτίζουμε έναν κόσμο πιο δίκαιο και πιο αλληλέγγυο.

